

Als God het universum schiep, wie schiep dan God?

Antwoorden aan critici

door [Jonathan Sarfati, PhD in chemie](#)¹, 1998 -- [Bron](#)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#))
Vertaling en voetnoten door M.V.

Een aantal sceptici stellen bovenstaande vraag. Maar God is *per definitie* de *ongeschapen* Schepper van het universum, en dus is de vraag “Wie schiep God” onlogisch, net zoals de vraag “met wie is de vrijgezel gehuwd?”

Iemand met meer raffinement zou kunnen vragen: “Als het universum een oorzaak nodig heeft, waarom heeft God dan geen oorzaak nodig? En als God geen oorzaak nodig heeft, waarom zou het universum dan een oorzaak nodig hebben?”

In antwoord hierop zouden christenen de volgende redenering moeten volgen:

1. Alles **wat een begin heeft** heeft een oorzaak^{2,1}.
2. Het universum heeft een begin.
3. Daarom heeft het universum een oorzaak.

Het universum vereist een oorzaak omdat het een **begin** had, zoals verderop zal aangetoond worden. God echter had, anders dan het universum, **geen begin** en heeft dus geen begin nodig. Bovendien heeft Einsteins algemene relativiteit, dat veel experimentele ondersteuning kent, aangetoond dat tijd gelinkt is aan materie en ruimte. Dus is de *tijd zelf* samen met materie en ruimte ergens begonnen. Vermits God, bij definitie, de schepper is van het hele universum, is hij de schepper van de tijd. Daarom is Hij niet beperkt door de tijdsdimensie die Hij schiep en heeft Hij *geen begin* in de tijd — God is “de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid³ woont” (Jesaja 57:15). Daarom heeft Hij geen oorzaak, geen begin.

In tegenstelling hiermee zijn er goede bewijzen dat het universum wèl een begin had. Dit kan aangetoond worden vanuit de *Wetten van de Thermodynamica*, de meest fundamentele wetten van de fysica-wetenschappen.

- 1ste Wet : De **totale** hoeveelheid massa-energie in het universum is **constant**.
- 2de Wet : De hoeveelheid **werkbare energie** loopt terug, of: de *entropie*⁴ neemt toe tot een maximum.

Indien de totale hoeveelheid massa-energie beperkt is, en de hoeveelheid bruikbare energie afloopt, kan het universum niet eeuwig hebben bestaan, want anders zou het *reeds lang* alle bruikbare energie uitgeput hebben — de “hittedood” van het universum. Bijvoorbeeld: alle radioactieve atomen zouden vervallen zijn, elk deel van het universum zou dezelfde temperatuur hebben, en verdere activiteit zou niet mogelijk zijn. De voor de hand liggende gevolgtrekking is daarom dat het universum begon in een begrensde verleden tijd, met heel wat bruikbare energie, maar nu afloopt.

Nu, wat als de vragensteller aanneemt dat het universum een begin had, maar niet aanneemt dat het een veroorzaking nodig heeft? Maar het is zelfevident dat dingen die beginnen ook een oorzaak

¹ Jonathan D. Sarfati (born 1 okt. 1964) is a dual Australian New Zealand citizen, and creationist author with a PhD in chemistry. He is also a FIDE Master in chess, and achieved a draw against former world champion Boris Spassky during a tournament in Wellington in 1988, and was New Zealand’s national chess champion in 1987-88 representing that country in Chess Olympiads in 1986, 1988, and 1992. (Wiki).

² Eigenlijk heeft het woordje ‘cause’ (veroorzaking) meerdere betekenissen in de filosofie. Maar in dit artikel, gebruik de schrijver het als de *efficient cause*, de belangrijkste bewerker die veroorzaakt dat iets wordt gemaakt.

³ Eeuwigheid betekent hier zowel naar het ‘verleden’ toe als naar de ‘toekomst’.

⁴ Entropie is op het meest fundamentele niveau een maat voor de *wanorde* of de *ontaarding* in een systeem. (Wiki).

hebben — niemand zal dit echt in zijn hart ontkennen. Alle wetenschap en geschiedenis zou in elkaar zakken als deze wet van oorzaak en gevolg zou verloochend worden. Zo ook alle wetshandhaving indien de politie niet zou menen een oorzaak te moeten vinden voor een neergestoken mens of een leeggeroofd huis. Zo is het ook met het universum: het kan niet zichzelf tot oorzaak hebben — niets kan zichzelf scheppen, want dat zou betekenen dat het bestond voordat het tot bestaan kwam, en dat is logisch gezien een absurditeit.

Samenvatting

- Van het universum (inbegrepen de tijd zelf) kan aangetoond worden dat het een begin had.
- Het is onredelijk te geloven dat iets kon beginnen te bestaan zonder een oorzaak.
- Het universum vereist daarom een oorzaak, net zoals Genesis 1:1 en Romeinen 1:20⁵ leren.
- God, als schepper van de tijd, staat buiten de tijd. Daarom heeft Hij geen begin in de tijd; Hij heeft altijd bestaan en heeft dus geen oorzaak nodig.

Bezwaren

Er zijn slechts twee manieren om een argument te weerleggen:

1. Toon aan dat het logisch niet klopt.
2. Toon aan dat tenminste één van de premisses vals is.

a) Is het argument juist?

Het argument in onderhavig artikel is geldig - het is van dezelfde vorm als: Alle walvissen hebben een ruggegraat; Moby Dick is een walvis; daarom heeft Moby Dick een ruggegraat. De enige hoop voor de scepticus is daarom een van beide premisses te betwisten.

b) Zijn de premisses waar?

1) Heeft het universum een begin?

Door atheïsten, zoals wijlen Carl Sagan en Isaac Asimov, werden “Oscillerend universum” ideeën gepopulariseerd, enkel om de notie van een begin, met zijn implicaties van een Schepper, te vermijden. Maar, zoals boven aangetoond, ondergraven de Wetten van de Thermodynamica dat argument. Zelfs een oscillerend universum kan deze wetten niet te boven gaan. Elk van de hypothetische cycli zou meer en meer bruikbare energie uitputten. Dit betekent dat elke cyclus groter en langer zou zijn dan de vorige, en als we terug kijken in de tijd zouden er kleinere en kleinere cycli zijn. Het multi-cyclimodel zou dan een oneindige toekomst hebben, maar ook slechts een eindig verleden, een begin.²

Ook zijn er veel bewijslijnen die aantonen dat er veel te weinig massa is opdat de graviteit de expansie (uitdijing) zou kunnen stoppen en dus sowieso het cycleren mogelijk te maken, d.w.z.: het universum is “open”. Volgens de beste schattingen (zelfs met oude-aarde veronderstellingen) heeft het universum maar de helft van de benodigde massa die nodig is voor recontractie. Hierin is inbegrepen het gecombineerde totaal van lumineuze materie en niet-lumineuze materie (gevonden in galactische halo's), met inachtneming van een mogelijke bijdrage van neutrino's aan de totale massa.³ Recent bewijs voor een “open” universum komt van een aantal lichtverbuigende “gravitatielenzen” in de lucht.⁴ Ook de analyse van Type Ia supernova's toont aan dat het expansiesnelheid van het universum niet genoeg vertraagt om een gesloten universum mogelijk te maken.^{5,6} Het lijkt alsof er maar 40-80% aanwezig is van de vereiste materie om een “big crunch”⁶ te veroorzaken. Tussen haakjes, dit lage percentage aan massa is ook een groot probleem voor de huidige modieuze flink

⁵ Rom. 1:20: “Want de dingen van Hem die onzichtbaar zijn, worden sinds de schepping van de wereld uit Zijn werken gekend en doorzien, namelijk én Zijn eeuwige kracht én Zijn Goddelijkheid, zodat zij niet te verontschuldigen zijn”.

⁶ De Big Crunch is het theoretisch tegenovergestelde van de big bang, de ineenstorting van het heelal in de zeer verre toekomst als gevolg van de zwaartekracht. Deze hypothetische gebeurtenis vindt alleen plaats als de hoeveelheid materie in het heelal groot genoeg is. Indien de hoeveelheid kleiner is dan de kritische massa, zal het heelal oneindig blijven uitdijen en afkoelen. (Wiki).

opgeblazen versie van de “big bang” theorie, want het voorspelt een massadichtheid op de drempel van instorten — een “plat” universum.

Tenslotte, geen gekend mechanisme zou “bounce back” (herstelling) tot stand kunnen brengen na een hypothetische “big crunch”.⁷ Zoals wijlen Professor Beatrice Tinsley van Yale uitlegde, dat alhoewel de mathematici *zeggen* dat het universum oscilleert: “Er bestaat geen gekend natuurkundig mechanisme om een catastrofale big crunch om te keren”. Los van het papier en in de echte wereld van de fysica vertrekken deze modellen met de Big Bang, expansie, ineenstorting, en dat is het einde.⁸

2) Ontkenning van oorzaak en gevolg

Sommige natuurkundigen beweren dat kwantummechanica dit oorzaak-en-gevolg-principe breekt en *iets* uit *niets* kan produceren. Bijvoorbeeld, Paul Davies schrijft:

“... ruimtetijd zou kunnen ontstaan uit ‘niets’ als gevolg van een kwantum-transitie ... Deeltjes kunnen ontstaan uit het niets zonder specifieke oorzaak ... de wereld van de kwantummechanica produceert met zekere regelmaat iets uit niets”.⁹

Maar dit is een grof misbruik van kwantummechanica [of quantummechanica]. Kwantummechanica produceert *nooit* iets uit niets. Davies zelf geeft in de vorige pagina toe dat zijn scenario “niet al te serieus moet genomen worden”.

Theorieën die zeggen dat het universum een kwantumfluctuatie is, moeten vooronderstellen dat er *iets* was om te fluctueren — hun “kwantumvacuüm” is een heleboel materie-antimaterie potentieel — niet “niets”. Ook heb ik heel veel theoretische en praktische ervaring met kwantummechanica (QM) vanwege mijn doctoraal thesiswerk. Bijvoorbeeld: [Ramanspectroscopie](#) is een QM fenomeen, maar van het golfgetal en de intensiteit van de spectrale banden kunnen we de massa’s van de atomen en de intensiteit van de spectrale banden die de spectrale banden veroorzaken, uitwerken. Om de atheïstische positie te helpen dat het universum tot bestaan kwam zonder oorzaak, zou men nodig Ramanbanden moeten vinden die verschijnen zonder veroorzaakt te zijn door transities in de quantumtrillingsstatus, of alfapartikels die verschijnen zonder preëxistente kernen, enz. Als QM zo a-causaal zou zijn als sommige mensen denken, dan zouden we niet mogen aannemen dat deze fenomenen oorzaken hebben. Dan kan ik ook mijn doctoraatsdissertatie verbranden, en al de spectroscopiejournalen zouden dan waardeloos zijn, alsook elk nucleair fysisch onderzoek.

En ook, als er geen veroorzaking is, is er geen verklaring waarom *dit bepaalde universum* verscheen op een *bepaalde tijd*, noch waarom het een *universum* was, en niet, laten we zeggen, een verschijnende banaan of kat. Dit universum kan geen eigenschappen bezitten die haar voorkeur om tot bestaan te komen verklaren, omdat het *geen* eigenschappen kon bezitten voordat het feitelijk tot bestaan kwam.

Is schepping door God redelijk?

Een laatste wanhopige tactiek van sceptici om een theïstische conclusie te vermijden, is te beweren dat schepping in de tijd incoherent is. Davies wijst er correct op dat vermits de tijd zelf begon met het begin van het universum, het zinloos is te spreken over wat “voor” het universum begon. Maar hij beweert dat oorzaken hun gevolgen moeten voorafgaan. Als er dan niets gebeurde “voor” het universum begon, dan (volgens Davies) is het zinloos over oorzakelijk begin van het universum te spreken.

Maar de filosoof (en nieuwtestamenteel geleerde) William Lane Craig, wijst in een nuttige kritiek op Davies,¹⁰ dat Davies tekortschiet in filosofische kennis. Filosofen hebben lang de notie van *si-multane veroorzaking* besproken. Immanuel Kant (1724–1804) gaf het voorbeeld van een gewicht dat rust op een kussen en er simultaan een indruk in maakt. Craig zegt: Het eerste moment van de tijd is het moment van Gods creatieve daad en van het simultaan tot bestaan komen van de schepping.

Marc Kay’s kritiek op Davies *The Mind of God* wijst verder op logische en natuurkundige fouten van Davies’ redenering.¹¹

Sommige sceptici zeggen dat al deze analyses slechts tentatief⁷ zijn, omdat dit eigen is aan wetenschap is. Daarom kan dit niet gebruikt worden om een schepping door God te bewijzen. Uiteraard kunnen sceptici het niet allebei hebben: enerzijds zeggen dat de Bijbel fout is omdat wetenschap dit bewezen heeft, maar anderzijds, als de wetenschap consistent met de Bijbel blijkt te zijn, zeggen dat wetenschap toch slechts tentatief is!

Referenties

1. Actually, the word 'cause' has several different meanings in philosophy. But in this article, I am referring to the *efficient cause*, the chief agent causing something to be made.
2. Novikov, I.D. and Zel'dovich, Ya. B., 1973. Physical Processes Near Cosmological Singularities. *Annual Review of Astronomy and Astrophysics* **11**:401–2.
3. Schramm, D.N. and Steigman, G., 1981. Relic Neutrinos and the Density of the Universe. *Astrophysical Journal* **243**:1–7.
4. Watson, A., 1997. Clusters point to Never Ending Universe. *Science* **278**(5342):1402.
5. Perlmutter, S. et al., 1998. Discovery of a supernova explosion at half the age of the universe. *Nature* **391**(6662):51. Perspective by Branch, D. Destiny and destiny. Same issue, pp. 23–24.
6. Glanz, J. New light on the fate of the universe. *Science* **278**(5339):799–800.
7. Guth, A.H. and Sher, M., 1983. The Impossibility of a Bouncing Universe. *Nature* **302**:505–507.
8. Tinsley, B., 1975. From Big Bang to Eternity? *Natural History Magazine*. October, pp. 102-5. Cited in Craig, W.L., 1984. *Apologetics: An Introduction*, Chicago: Moody, p. 61.
9. Davies, P., 1983. *God and the New Physics*, Simon & Schuster, p. 215.
10. Craig, W.L., 1986. God, Creation and Mr Davies. *Brit. J. Phil. Sci.* **37**:163–175.
11. Kay, M., 1996. [Of Paul Davies and The Mind of God](#). *Journal of Creation* **10**(2):188–193.

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#)

⁷ Tentatief: in het proefstadium, voorlopig, proberend.